

LBRIS

We know
books

SORPAL

GEORGE

STATE

Sarx

NEMIRA

Cuprins

I. BASORELIEF CU ZEI	5
(1)	7
(2)	12
II. CARMINA	17
SOLVITUR ACRIS HIEMS	19
PARCUS DEORUM CULTOR.....	21
AEQUAM MEMENTO.....	22
DIFFUGERE NIVES.....	24
III. D.	27
PURGATORIO XXX	29
IV. IN/TIM.....	35
FRAGMENTE DINTR-UN JURNAL GĂSIT.....	37
V. PEISAJ ROMANTIC.....	55
VI. ROSA LOREMICA.....	63
VII. WYSTAN.....	71
HORAE CANONICAE.....	73

LBRIS

We know
books

I

BASORELIEF CU ZEI

(1)

Apoi, mînați în plinătatea vremii
Ca spre o nouă patrie, ne-nchipuiam,
Pe cînd lumina devenea tot mai lividă,
Un anotimp de tihnă și-amușire;

Cu mîntea zdruncinată, mîntea vrea
Să spună sau să-ntîmpine ceva: o
Tăcere din tăcerea noastră creștea;
Acoperită de fluxul verbal.

Ne-a mai rămas doar un prieten, noaptea.
Iar gîndurile, obscur gesticulînd,
Invocă mădulelele ciuntite,
Lăsate-n urmă pe alte meleaguri,

Înstrăinate-aproape pînă peste
Marginile aducerii-aminte.
Pune-ți ușor fruntea încărcată
Pe genunchi, smulge-te din contextul cărnii.

Unul cîștigă-n vis bătălii pierdute
Și simte curgerea unui timp bătrîn
În albia somnului; lîngă rîu,
Cîțiva plopi și fagi albicioși, frunzele

Istovite-atîrnă, toamna-i departe,
Nu cad, sau, căzute, nu ard pînă la
Capăt, flacăra pîndește, fumul
Vecinicului ieri urcă azi la cer.

(Timizi, penații înspăimîntați zîmbesc
Și rezemați de pietrele zgrunțoase
Sînt cufundați în reverii despre un grai
Pe care muritorii nu-l pricep.)

Noi cugetăm nostalgici la vîntul ce
Mișcă soarele, cît și celelalte
Stele, corăbiile spintecînd apa;
Începem marșul prin ploaia rece:

Neștiutori și la cheremul unei
Puteri barbare, cu ardoare ne-am pierdut
În pustiiurile Asiei, pășind
Orbiți, surzi la chemări amăgitoare,

Prin defileuri ale căror stînci
Se sprijină-ntr-un sunet, monstruoase,
Tot cum pedestrul ce, privind în față

Numai, nu mai privește nicio față;

Plutirăm în derivă pe lângă
Insule vrăjite, la țarmii lor,
Unde nisipul scaldă trupul inert
Al mării, moțâiau aborigenii;

Trecurăm imediat peste fruntarii
De fluvii uitătoare-nvălurate,
Printre atîția morți, noi singuri eram vii,
Niciun suflu în florile cărunte.

Nemuțumiți de toate ale lumii,
De munți și șesuri, și de sîngele vărsat,
De anii iroșiți pe drum și chiar de
Aerul pe care l-am respirat,

Ne-așternem pe pămîntul gol, disperați
Că imposibilul nu se va petrece,
Și totuși aștepîndu-l, căci nu putem
Să înțelegem, să acceptăm de ce:

Zărim în zarea zărilor Pont-Euxin,

Oceanul de atâtea ori imaginat,
Ne odihnim pe urmă-ntr-o fantasmă,
Sintem acasă, nimic nu s-a-ntîmplat.

Schimonosit în creier zace restul
Peregrinării noastre, e-o poveste
Fără vreo-nsemnătate, o scorneală
Abia-ngăimată de un idiot.

(Să poți reda, nepedepsit, atîta:
Aburul primăverii,-alunecarea
Ca de felină a razei-Hecate
Pe stucatura lemnoasă a palmei.)

Aurora, din larg, își flutură-acum
Mîna frățească, făcînd semne cu
Vălul luat de pe ochii roșii precum
Steagul victoriei – iar degetele-i

Trandafirii ne deschid porțile
Răsăritului, cîrmim într-acolo,
Prin mîlul verde-brun al memoriei –
Iată-ne-ajunși în limbul din urmă.

Vedem cum, duși de-aceleași rele, aceiași
Oameni sub aceiași aștri viermuiesc,
Stăpîni sau slugi, neghiobi sau înțelepți, lași
Sau viteji, toți către groapă se-mbulzesc.

În iarna nucleară, cînd niciun zeu
Nu ne mai înșală dîndu-ne ajutor,
Noi conjurăm pacificați trecutul, pe
Clipă răstigniți, liberi de viitor.

(2)

Am înfruntat înfrigurați zădărnicia
Dimineții, ne-am amintit de aripile
Unui pescăruș, el prin deșertul mării ne-a
Conduș, încenușat, când cel de sus, tînărul

Cirus a pierit, și pentru prima oară am
Simțit viermele fricii. Stîrnindu-se apoi
Potopul, ne-am poticnit, pe jumătate orbi,
În bezna care este rațiunea zilei.

Am supraviețuit furtunii, scufundării
Sinelui, am străbătut cu arta strîmtoarea cea
Mai lăuntrică – și ne-am desprins; sleiți, am fiert
Așteptarea în alambicul memoriei.

Am adormit, goliți de gînduri, mai tîrziu, căci
Orele de veghe ni se pîrură veacuri,
Se făcea că însăși aura semantică
Ce le stă cuvintelor în jur se-ntuneca.

Prin violență izbăviți de violență,
În liniște pe oglinda minții lunecam;
Dedesubt, prins în vârtej, limbajul, ca niște
Erinii turbate pe lobii cerebrali cre-

State, bolborosind întruna, ermetiza.
Revin, de-altcineva rostite,-aceste rînduri:
Din chinurile noastre mai tresare o
Imagine în spatele pleoapelor, chipul

Tău în penumbră, frumusețea, tinerețea
Pielii, carnea oțelită de vînt și de nori.
Dar ne-am dezmeticit de-ndată: navigam în
Voia sorții, pe un meridian atropic,

Aproape de reciful zeiței Atropos,
În apele calde-ale morții, iar țipărul
Rîndunicii ne-a arătat, învăluit de
Ceață, arhipelagul; am acostat acolo:

Ne-ncredințarăm, barbari ai nereidelor,
Himerei, visînd să fim precum capul de
Gorgonă, spre a-mpietri totalitatea,
Ținuturile neatînse de vreun nume.

Ni s-a vădit deodată conturul unei
Alte vârste – eram din nou nevinovați, drepti
Iarăși, asemenea ierbii necălcate. Cruzei,

Parcă nedeprinși cu suferința, contemplam

Neșarmuritul, mizga serenității și
Sarea vechilor lacrimi, întinsul colinei,
Împestrițat, și culorile șterse ale
Postumității, viața care vine prin nări.

Ne-am bucurat zărindu-l, țărnul însă, cuprins
De spaimă, s-a tras îndărăt; clădeam imperii pe
Nisip, din vorbe, crezînd că rătăcirea în
Sfîrșit s-a sfîrșit; legănați prin meandrele

De mărgean, mergeam întenebrați într-alt tărîm:
O sumedenie de stîrvuri plutitoare
Mireasma consolării o exalau – stătutul
Inimilor noastre băltea-n continuare.

De dragul nestatornicei hirundo apus,
Care, augur al vastității ondulate,
Scruta viscerele oceanului, la apus
Am debarcat pe malurile înspumate.

Cînd permeați de orizonturi psihotrope,